

[Gert Petersen]

handlerne have visse resultater med hjem, og det kunne de altså ikke få; fagbevægelsen blev nødt til at vælge kampen, hvorpå regeringen straks rykker Dansk Arbejdsgiverforening til undsætning.

Jeg tror, det hele har været planlagt for længst med henblik på den situation, at det skulle blive nødvendigt. Det hele har været et cirkus, som regeringen lod opføre. I tre, fire måneder lod den parterne forhandle, i virkeligheden ganske omsonst, fordi regeringen hele tiden bakkede arbejdsgiverparten op og var indstillet på, når det førte til et sammenbrud og konflikt, at gribe ind, eventuelt efter at der var gået en uge eller to, sådan at folk dog fik konflikten at mærke.

Det er en kynisk og brutal diktatpolitik, som her er kommet til udtryk, uden ringeste hensyn til de synspunkter og behov, som findes hos lønmodtagerne og på arbejdspladserne.

Med sine egne ansatte har regeringen jo ikke forhandlet tre, fire måneder; den har dårlig nok nået at høre de ansattes mening, før den griber ind og dikterer. Det er i virkeligheden i strid med alle demokratiske grundregler, uskrevne grundregler, og det er for den sags skyld, så vidt jeg da ved, også i strid med alle moderne principper for god virksomhedsledelse.

Hvad er det så for et indgreb, regeringen og dens radikale følgesvende præsenterer os for? Det er usandt, at det skulle være socialt afbalanceret. Den bundne opsparring er struktureret sådan, at den er som et lækkert mudderhul for de rige skatteål – dér kan de rigtig vride sig og have det godt. De såkaldte indgreb mod priser og tantiemer er endnu en form for kosmetik. Så er der forhøjelsen af selskabsskatten; det er noget, SF ofte har efterlyst, men den udlignes til gengæld af en reduktion af arbejdsgivernes afgifter, så det ender også med at være kosmetik.

Hvad der derimod ikke er kosmetik, men helt ægte, er indgrebet mod lønarbejderne. Som altid rammer det de dårligst stillede, de lavtlønnede, hårdest og denne gang endda meget hårdt. Sammen med de arbejdsløse, efterlønsmodtagerne, de gamle osv. må de imødesee en meget stor nedgang i reallønnen, og andre lønarbejdere må imødesee en betydelig nedgang. Der er ingen, der skal bilde mig ind, at prisstigningerne vil komme ned på henholdsvis 2 pct. og 1½ pct. i de næste

to år; det er der ingen der tror på. Der er tale om et lønloft, der er lagt så lavt, så tæt på nul, at det helt givet vil blive overfløjet betydeligt af prisstigninger og dermed medføre en alvorlig reallønstilbagegang, som selvfølgelig er hårdere for dem, der i forvejen ikke har meget at tage af, altså de lavtlønnede, for slet ikke at tale om arbejdsløse. Men det er vel også meningen, det kalder regeringen at styrke konkurrenceevnen – som om konkurrenceevnen forbedres af et forringet arbejdsklima og et dårligt arbejdshumør, som om utryghed, fattigdom, utilfredshed og uro skulle være vejen til fremstilling af gode og kvalificerede varer, der kan sælges til udlandet. Jeg forstår ikke, at man kan tro det.

Men sandheden bag indgrebet er, at det generelt skal styrke profitdannelsen i samfundet. Det er målet for denne regering og for dette flertal, og dette indgreb må også ses som led i en større helhed.

Lad mig nævne nogle elementer i denne helhed: den snart 4-årige suspension af dyrtidsreguleringen, fastfrysningen af dagpengenes maksimumssatser, nulstillingen af efterlønsatserne, indførelsen af karensdagen, nedskæringen af beskæftigelsesydelse og ødelæggelsen af jobskabelsesloven, forøgelsen af byrderne for A-kassernes medlemmer, det skændige indgreb mod de langtidsledige og forberedelsen af det helt store attentat på dagpengesystemet, det, man skamløst kalder forberedelsen af dagpengereformen. Alt dette skal ses i sammenhæng med, at finansministeren for nogen tid siden, da vi havde en debat her i folketinget om de økonomiske overskud, glædede sig over væksten i profitdannelsen og i overskuddene, og han fortalte, at det skulle gå endnu stærkere.

Regeringens og de radikales indgreb tjener det samme overordnede formål; det er, hvad man må have lov til at kalde en renlivet borgerlig klassespolitik. Man vil virkelig for alvor uden at rødme bilde os ind, at det er vejen til nedbringelse af arbejdsløsheden. Varerne skal jo sælges, det skal guderne vide, og så må man give dem en indpakning, så man ikke kan få øje på indholdet. For sandheden er da, at et sådant angreb på hjemmemarkedets købekraft, som der her er tale om, uundgåeligt, uanset hvad der kommer ud af de computere, som regeringen selv putter sine oplysninger ind i, fører til en nedgang på hjemmemarkedet, i hjemmemarkedsvirksom-